„כל הלסביות נטפלות אלי!"

תמיד היתה עסוקה עם הילדים שלה. ואני הייתי צריכה לעזור לה לטפל בהם.

נסעתי למכסיקו, גרנו שם אצל הדודים שלה, משפחה רגילה, עם שני ילדים. עברתי שם חיים נוראים. לילדים התייחסו יפה, פי־נקו אותם, קנו להם מתנות, הלבישו אותם בגדים יפים, ולקחו אותם לכל מיני מקומות. לי לא נתנו כלום.

סבלתי מהתקפות קנאה נוראות, הייתי תמיד בורחת מהבית, ובגיל אחת עשרה הייתי כל כך מיואשת, והיה לי כל כך רע; שנסיתי להתאבד.

ראיתי בסרט טלביזיה שכדי להתאבד צריך לקחת כדורים. קניתי עשרים כדורי־אספירין, צלצלתי לחברה שלי, ונפרדתי ממנה. באתי הביתה, ובלעתי את כל הכדורים.

אבל לא הצלחתי. כעבור שעה וחצי באה המורה שלי, שהוזעקה על ידי חברתי, והת־חילו לטפל בי. הביאו רופא, ואחות, וכל המשפחה עמדה מסביב ודאגה.

הדוד שלי שראה מה עשיתי התחיל לה־אשים את הדודה שלי שזה הכל בגללה, בגלל שהיא הזניחה אותי, לא טיפלה בי, ולא דאגה לי. ואני מתוך עלפון שמעתי הכל. וזה מילא אותי אושר.

★ ★ ★

חופשיה מאד

חזרנו ארצה ונכנסתי לתיכון חלקאי פרדס־חנה. כבר בהתחלה חשבו שאני מושחתת, כי עישנתי ויצאתי עם בחורים. אבל הייתי שיא התמימות. לא ידעתי מה זה גבר. ניסיתי להיראות קשוחה כלפי חוץ, רק כדי לכסות על כל מה שהיה לי בפנים.

בגיל שלוש־עשרה הכרתי את דני. היינו חברים שנה וחצי. אבל לא קיימנו יחסים, למרות שהייתי חופשיה מאד איתו. הייתי צעירה מאד. וגם הוא.

הלימודים שלי לא הצליחו. לא אהבתי ללמוד. למדתי שנה בבית הספר החקלאי, למדתי אחר כך חצי שנה ספרות, נסיתי כל מיני מקצועות. אבל שום דבר לא עניין אותי.

★ ★ ★

הפיתוי

לאבי הייתי קשורה מאוד, אבל הוא היה תמיד מכה אותי. כי הייתי ילדה רעה, כך הוא טען. אחרי הגירושין שלו מהאמא שלי הוא נישא בשנית, למינה פרי־אל. הוא היה טיפוס יפהפה כזה, והיתה לו הצלחה גדולה אצל נשים. חשבתי שאולי אני אוכל לחיות איתו, כי אהבתי אותו מאוד, אבל האשה שלו ילדה לו שני ילדים, ולא רצתה שאני אתקרב אליהם. היא פחדה שאקלקל אותם.

כשהוא עזב את האשה הזאת, ונסע לא־מריקה, להתחתן עם איזו אשה אמריקאית, שמחתי מאוד. כל כך רציתי שסוף סוף יהיה לי בית, כמו לכל הילדים עם הורים. נסעתי אליו, לאמריקה, לבית החדש שלו.

האשה שלו היתה אמריקאית טיפוסית, היא עבדה קשה, והיתה חיה על מצבי־רוח לא נורמלים. גם לי מצאו עבודה בבית הזה: הייתי המטפלת של האח החורג שלי.

בכל זאת היו לי שם חיים משוגעים. באחת המסיבות הכרתי את קוני פרנסיס, הזמרת. התיידדתי איתה, והיא הכירה לי שחקן טלביזיה ידוע. הוא היה אהבת חיי.

רק אחרי חודשיים נודע לי שהוא נשוי. אמנם במשך כל החדשים הללו הוא לא נגע בי, אבל בכל זאת זה שבר אותי. לא הבנתי איך יכולתי לצאת עם גבר נשוי. זה הרס אותי.

אבל אהבתי אותו כמו משוגעת. זו היתה הפעם הראשונה שידעתי מה שאני רוצה. לא הוא שיכנע אותי. אני הייתי המפתה. כמ־עט אנסתי אותו.

אני זוכרת שכל הזמן בכיתי. לא בגלל המעשה, למרות שעד אז הייתי בתולה, אלא בגלל שהוא היה נשוי.

הלילה עבר. הפסקתי לבכות עליו, ולמחרת לא רציתי לראות אותו לעולם.

★ ★ ★

הצעות ברורות

רק לפני כשנה הכרתי את יהודית פרי. היא מצאה חן בעיני. הרגשתי שאני יכולה לתת לה משהו. משום מה, שתינו איבדנו את האימון שלנו באנשים. התקרבנו האחת אל השנייה כמו אל קרשי הצלב. התיידדנו מאוד, התקשרנו מאוד.

יחד איתה פתחתי בית־ספר לדוגמנות סטייל. בימים עבדנו, בלילות רקדנו בדיסקו־טקים. באותה תקופה החלו השמועות שאני לסבית, למרות שמעולם לא קיימתי עם יהודית יחסים. נראה שהצרה הגדולה ביותר שלי היא שאני נאיבית ומאמינה יותר מדי באנשים.

הסבירו לי שאני הטיפוס המושלם ללס־ביות, ונוכחתי בזה על בשרי. נראה שאין עוד מספיק לסביות בארץ. כי כשהן מרי־חות אחת, הן מתחילות לרדוף כמו ציידות.

וכך נודע לי איזה תופעה נוראה זאת בארץ. נשים נשואות ובעלות עמדה, לא מתביישות לחזר אחרי בחורות צעירות, ולנהל איתן יחסים. זה מתחיל בשיחות, אחר כך בהזמנות לתה הביתה, ואחר כך הצעות ברורות.

★ ★ ★

אשה ידועה

יום אחד, לפני חמישה חודשים, ניגשה אלי בדיסקוטק אשה בלונדית ידועה. היא הזמינה אותי אליה למסיבה. לא באתי. למח־רת היא הופיעה שוב בדיסקוטק.

היא נעצה בי מבט חודר. היא ניגשה אלי. הסתכלה אלי מקרוב, ולחשה בקול מוזר: „בואי, בואי אלי." היא נשמה נשי־מות עמוקות. לא ידעתי מה לעשות, הס־תכלתי על הריצפה, ואז היא התקרבה אלי, לקחה את הפנים שלי בידיה, הרימה את הראש שלי, קירבה את השפתיים שלה אל השפתיים שלי והתחילה לנשק אותי. בלהט. בפה.

היא התנשמה והתנשפה. היא דחפה לי את הכתובת שלה, ופתאום עזבה אותי, בבת אחת, וברחה החוצה.

טוב, אני מבינה שלכל אשה יש נטיה ללסביות. אבל מה כולן רוצות ממני? למה הן נטפלות אלי דווקא?

★ ★ ★

מבטים קשים

כל החיים האלה והשמועות האלה נמ־אסו עלי. לפני חודשיים החלטתי לשנות את האישיות שלי. הלכתי יחד עם ידידה טובה שלי והתגייסתי לצבא.

חשבתי ששנתיים בצבא יעשו את שלהן. יפסיקו לדבר עלי. יפסיקו לרכל עלי, ו־בכלל, כשאגמור את השרות, אפטר מכל העניינים האלה.

בטירונות הייתי ילדה נורא טובה. עשיתי מה שהמדריכות אמרו לי. קמתי בבוקר, רצתי, התאמנתי. אבל יום אחד נקראתי על ידי המפ־ממית שלנו, לשיחה. הלכתי אליה. היא נעצה בי מבטים קשים, והתחילה לשאול אותי שאלות שונות. היא רצתה לדעת אם אני לסבית, או לא.

אמרתי עוד פעם ועוד פעם שאני לא, ואז היא שאלה אותי, בחביבות רבה, אם לא איכפת לי להיבדק על־ידי פסיכיאטר. הסכמתי.

שלחו אותי לפסיכיאטור של הצבא, והוא קבע שאני לא לסבית. חזרתי לאימונים, ועם גמר הטירונות הוצבתי במקום דרומי בארץ.

★ ★ ★

פרצוף מבוייש

לא היה שם רע, אבל לי היה קשה ל־הסתגל. התגעגעתי העירה, ויום אחד עזבתי, סתם־כך והלכתי לי לשלושה ימים הביתה. כשחזרתי למחנה, התברר שדאגו לי מאוד, ושלחו אפילו מישהו הביתה, לחפש אותי. נקראתי להתייצב בפני המפ־קד שלי.

התכוננתי לספר לו שהסבתא שלי היתה חולה, אבל ברגע האחרון החברה שלי הזהירה אותי. היא אמרה שכאשר היו אצלי לחפש אותי, הם בטח ראו שהיא לגמרי בריאה.

נכנסתי אל המפקד ולא ידעתי מה להגיד לו. הוא שאל אותי למה נעצרתי שלושה ימים, ואני עשיתי פרצוף מבוייש, ואמרתי לו שאני לא יכולה לספר לו.

הוא נהייה תיכף חביב ואדיב, ואמר שאני אשה עם נטיות תיטפל אלי. אני לא רוצה שיחשבו אותי יותר ללסבית. די. נמאס לי.

אספר לו, שהוא יכול להבין כל דבר ושאין לי ממה לפחד.

אמרתי לו שאני לא יכולה לספר לו את זה, כי הוא גבר ואני אשה. הוא המשיך לשדל אותי והשתדל מאוד להרגיע אותי, ולתת לי הרגשה נוחה. הוא אמר שזה לא הבדל כל כך נורא, ושהוא מבין גם נשים, ושאין לי ממה להתבייש.

בסוף, בביישנות רבה, אמרתי לו שהיה לי חשש, די רציני, שאני בהריון. הוא פקח עיניים גדולות, נשאר תקוע במקומו, ולא הוציא הגה מפיו.

אחר כך, אחרי שהוא נרגע, הוא אמר לי: „אני לא מבין, הרי אמרו לי שיש לך נטיות הפוכות."

העיקר היה, שכל העניין הזה עלה לי בחמישה ימים בבית־סוהר צבאי. כשיצאתי משם חזרתי ליחידה. הייתי שם כמה ימים, ואחר כך שוב זה נמאס לי, והסתלקתי לי, לעשרים וחמישה יום.

כנראה שבסוף זה נמאס לצבא, והם שיחררו אותי.

★ ★ ★

נמאס לי!

חזרתי העירה, לתל־אביב, לחיים ה־רגילים שלי.

הסבתא שלי נוסעת לחוץ־לארץ ואני אשאר כאן לגמרי לבד. אני אוהבת את תל־אביב, ואני אוהבת את הרעש שלה, ואת כל הבילויים שלה, ואני אוהבת להיות לבד, בדירה, אבל נמאס לי כל הלסביות וכל הרכילויות.

אני רוצה שיעזבו אותי במנוחה, שכל הנשים הללו תפסקנה לרדוף אחרי. אני לא רוצה שכולם יראו עלי באצבע, ושכל